

Ajuntament de _____
Oficina d'Atenció al Ciutadà -Empadronament-

_____, provist/a de nº de passaport _____
// NIE _____ // DNI _____ major d'edat, en situació de
sense domicili fixe per no tenir títol d'ocupació del domicili on viu, i amb adreça a
efectes de notificacions a _____, davant aquest
Ajuntament, COMPAREIX I DIU,

Que residint en aquest municipi sol·licita la inscripció en el padró d'aquest
Ajuntament, en aquell domicili fictici que aquest Ajuntament tingui assignat per
aquests casos.

I això en base a:

PRIMER.- La Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases del Règim Local
(Arts 15, 16 i 17) estableix l'obligació de tot ciutadà que resideix en un municipi
d'empadronar-se, i el Sr./Sra. _____ porta _____
mesos/anys residint'hi. S'adjunten els següents documents que així ho acrediten.

SEGON.- La Resolució de 29 d'abril de 2020, per la que es dicten instruccions
tècniques als Ajuntaments sobre la gestió del padró municipal, (tal i com ja
disposava l'article 3.3. de la Resolució de 16/03/2015, i la de data 21 de juliol de
1997) deixa clar que la inscripció padronal és completament independent de les
controvèrsies jurídico-privades sobre la titularitat de la vivenda.

Així doncs i tal i com disposa la monografia de l'any 2019 “El dret a ser empadronat
i la bona administració”, del Fòrum de Síndics, Síndiques, Defensors i Defensores
Locals de Catalunya, en casos de compartició de domicili (ja sigui amb contracte o
de forma informal), on “el el titular de la vivenda no té cap interès en fer cap
declaració” i per tant l'interessat en empadronar-se no podria aportar la corresponent
autorització “caldría tractar el supòsit com un cas de persona sense llar, perquè
malgrat que disposa d'un sostre no té seguretat jurídica en la tinença, en mancar-li
contracte o un altre tipus de document.”

En quan al terme “persona sense llar”, aquesta mateixa monografia disposa el
següent:

“Efectivament, les Instruccions deixen clara la possibilitat d’empadronar a persones sense llar. Cal manejar aquí el concepte de persona sense llar desenvolupat a nivell europeu per FEANTSA, que implica més situacions que simplement no tenir un sostre i viure al carrer. D’acord amb la tipologia ETHOS, el sensellarisme implica diferents situacions:

- falta de sostre;
- falta de vivenda: es disposa d'un lloc on viure sense espai privat per les relacions socials i sense dret jurídic a un espai per la seva exclusiva propietat.
- vivenda insegura/inadecuada: es disposa un lloc on viure i d'un espai per les relacions socials però sense seguretat en la tinença
- vivenda inadecuada: perquè no és apta de viure en ella, però es té dret i/o seguretat de tinença.

Així doncs en aquests casos seria possible l'empadronament en un domicili fictici de l'Ajuntament.

TERCER.- En el present cas, la persona sol.licitant disposa d'un lloc on viure però no té seguretat en la tinença, raó per la qual es considera que és aplicable la instrucció en allò referent a persones “sense sostre”, i per tant ha de ser empadronada en el domicili “fictici” que l'Ajuntament consideri.

En el cas de que fos necessària la verificació de la residència en el municipi, i no es considerés suficient la documentació aportada, ni “la possibilitat de dirigir a l'empadronat una comunicació”, i no constant el sol.licitant a serveis socials, per no haver-ho necessitat amb anterioritat, s'accepta la possibilitat de la comprovació per part dels serveis socials d'aquest municipi.

QUART.- En el present procediment aquest ajuntament ha de seguir el principi bàsic de la “bona administració”, tal i com estableix l’art. 2 de la Llei 19/2014:

“d) Bon govern: els principis, les obligacions i les regles sobre la qualitat dels serveis i el funcionament de l’Administració, i els principis ètics i les bones pràctiques d’acord amb els quals han d’actuar els alts càrrecs de l’Administració, els càrrecs directius i la resta de personal al servei de l’Administració, amb l’objectiu que aquesta funcioni amb la màxima

transparència, qualitat i equitat, i amb garantia de retiment de comptes.”

Del conjunt de normativa que reconeix el dret a una bona administració i de jurisprudència que l'aplica es deriva que el dret a una bona administració de les persones implica una obligació específica de les Administracions: l'obligació de deguda cura o diligència deguda en la seva actuació, establint així un determinat estàndard jurídic obligatori al prendre decisions administratives, especialment si aquestes impliquen l'exercici de discrecionalitat.

Aquesta obligació suposa que l'Administració ha de considerar tots els elements rellevants per a la presa de la decisió i descartar els que no ho són, situant-se en la millor situació possible per a prendre la decisió més adequada per l'interès general.

CINQUÈ.- A efectes de la pràctica de futures notificacions administratives, i en virtut de l'article 41.3 LPAC, es designa l'adreça que consta en l'encapçalament d'aquest escrit.

Per tot això, SOL.LICITA,

S'empadroni al Sr./Sra. _____ a la l'adreça del domicili fictici que aquest ajuntament disposa.

A _____ a ____ de _____ de 2020.